

Statsbaneloven til Behandling, var det en Ting, der var afgjort mellem den daværende Minister og det nedsatte Udvalg og vistnok ogsaa mellem den daværende Minister og Finansudvalget, at Statsbanerne skulde have rent Regnskab, og det vil altsaa sige, at der ikke paa Statsbanernes Budget skulde falde Udgifter, som egentlig ikke hørte hjemme hos dem. Nu kan det ikke nægtes, at naar Kommuneskolebørn køre gratis paa Statsbanerne her i Landet, er det egentlig ikke en Statsbaneudgift, men en Udgift, Samfundet paatager sig af humane og kulturelle Hensyn. Det er derfor ikke rimeligt i og for sig, at denne Udgift falder paa Statsbanernes Budget. Det har længe været overvejet, hvordan man skulde fordele den mellem de andre Budgetter for at faa den væk fra Statsbanernes Budget, idet der i Virkeligheden ingen Dissents har været om, at den skulde væk, og i Aar ere vi blevne enige om at opføre hele dette Beløb paa Finansministeriets Budget. Megen Realitet er der ikke deri. Den største Realitet deri er, at Statsbanernes Budget derved kommer til at figurere med et større Overskud, og Tantiømen derved bliver noget større. Det har jo ganske vist ogsaa været Formaalet med de Aftaler, der bleve truffene i sin Tid mellem Ministeren og Udvalget, at Tantiømen skulde gives af Banners virkelige Overskud, befriet for saadanne Udgifter, der ikke hørte BANNERNE til. Det kan jo ikke være anderledes, end at man af og til ved nogle Reformers kommer til at hjælpe paa Tantiømen. Vi hjalp ogsaa paa den f. Eks. ved den lille Lov i Fjor om Statsbrandforsikringsfonden, hvorved vi befriede Statsbanerne for den Udgift, de ellers skulde have til at forsikre deres mange og kostbare Bygninger. Men i Forhold til det hele Udbytte for Statsbanerne er det alligevel Beløb, der kun spille en ganske overordentlig ringe Rolle, og hvis ikke Nettoindtægten af Statsbanerne vedbliver at stige, vil jo Tantiømen ogsaa gaa tilbage, thi for hvert Aar bogføres Statsbanernes Formue med større og større, stadig og stærkt stigende Beløb, og selv om Udbyttet stiger noget, vil det dog procentvis være i Aftagende.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted) havde forskellige Henvendelser til mig, og den ene af dem angik, saa vidt jeg har forstaaet det, de afskedigede Underofficerer, der have deltaget i Krigen 1864. Ærede Medlemmer ville erindre, at vi for to Aar siden vedtog en lille Lov om at forhøje

Pensionerne for de Underofficerer, der havde deltaget i Treaarskrigen 1848—50. Denne Lov, der androg ikke mange Penge, mødte Tilslutning fra alle Sider, og jeg var ganske forberedt paa, at naar vi havde gjort dette for Underofficererne fra Krigen 1848—50, vilde det ikke være mange Aar, før man ogsaa vilde komme med Krav for Underofficererne fra Krigen 1864, men jeg havde ganske vist ikke ventet, at Kravene skulde komme allerede i Fjor og blive gentagne i Aar. Thi da der var 16 Aar mellem Krigene, synes jeg, at der passende kunde have været i hvert Fald 3—4 Aar mellem Kravene. Men dette Krav er fremkommet allerede i Fjor, og det kommer igen i Aar, og det er kommet i hvert Fald med den Henstilling, om vi ikke kunde give en forhøjet Pension til de Underofficerer, som have deltaget i Krigen 1864, og som ere pensionerede i Henhold til de gamle Pensionslove og derfor ere betydeligt ugunstigere pensionerede end dem, der have kunnet holde ud, indtil de ere komne ind under de nyere Pensionslove. Jeg synes altsaa, det er vel hastigt, Sagen er kommen frem, men jeg skal i øvrigt tage Spørgsmaalet under Overvejelse og optage til Undersøgelse, hvor meget det vil dreje sig om ved at give en Forhøjelse af Pensionen for dem, som ere pensionerede efter de ældre Pensionslove. Endvidere havde det ærede Medlem en Henstilling til mig angaaende en Vaabenbrødreforening, som findes i Odense, om den ikke ogsaa maatte faa Statstilskud i Lighed med de 18,000 Kr., som i Fjor bleve bevilgede til Hovedforeningen af Vaabenbrødre, som har Sæde her i København. Det, det kommer an paa, for at der kan gives et Statstilskud til en saadan Forening, er jo, at Foreningen er en virkelig Vaabenbrødreforening, d. v. s. udelukkende bestaar af Folk, som have deltaget i en af de to Krige, enten Treaarskrigen eller Krigen i 1864. Hvis det er en blandet Forening, som foruden saadanne Folk optager hvem som helst, som melder sig, eller blot enhver, der har været Soldat, vilde det være, synes jeg, at komme udenfor de rimelige Grænser, hvis man gav et særligt Statstilskud til saadanne Folk, thi det er jo dog rimeligt, naar vi have de anerkendte Sygekasser, at de holde sig dertil. Men disse gamle Vaabenbrødreforeninger, der udelukkende omfatte gamle Krigere, have jo haft deres Sygekasser for sig selv. Disse Sygekasser ere nu, da alle Medlemmer ere blevne saa gamle, saaledes stillede, at de ikke læn-